

Arrest

nr. 188 928 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen in 2011 België binnengekomen.

1.2. Naar aanleiding van een politiecontrole op 12 en 13 augustus 2016 werd verzoeker opgesloten. Op 11 oktober 2016 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank te Brussel.

1.3. Op 15 december 2016 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Hij wordt overgebracht naar het gesloten centrum op 20 december 2016. Een repatriëring voorzien op 6 april 2017 werd afgelast wegens verzet van verzoeker.

1.4. Verzoeker diende op 28 april 2017 een asielaanvraag in, waardoor een repatriëring gepland op 29 april 2017 en op 2 mei 2017 werd geannuleerd.

1.5. Op 31 mei 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 31 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/04/2017

Overdracht CGVS: 05/05/2017

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

Op 24 mei 2017 werd u via video-conferentie gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u29 tot 15u14. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Er was geen advocaat aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Azlaf (provincie Driouch). U bent geboren op 15 januari 1987. U bent ongeveer twee jaar verloofd met een Portugese vrouw.

Uw vader en uw moeder kwamen respectievelijk veertien en tien jaar geleden naar België. De minderjarige kinderen van uw ouders zijn toen meegekomen. U en uw zus S. waren reeds meerderjarig, waardoor jullie in Marokko bleven. Nadat uw moeder naar België verhuisde, huurde u een huis in Tanger. U werkte op verschillende plaatsen als arbeider maar nooit langer dan twee maanden bij een en dezelfde werkgever.

In 2011, u denkt in de maand augustus, besloot u op illegale wijze naar België te vertrekken. Na een reis van twee weken kwam u in België aan. U heeft hier nooit enig verblijfsdocument gehad.

U werd aangehouden op 13 augustus 2016 door de Belgische autoriteiten en de volgende dag opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. U werd op 11 oktober 2016 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld omwille van het bezit van verdovende middelen en omwille van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Op 20 december 2016 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas.

Op 6 april 2017 vond een eerste poging plaats om u te repatriëren naar Marokko, doch werd deze geannuleerd omdat u hieraan weigerde mee te werken.

Een tweede poging om u op 2 mei 2017 te repatriëren werd geannuleerd omdat u op 28 april 2017 een eerste asielaanvraag indiende.

U verklaart niet terug te kunnen naar Marokko, omdat u dan uw ouders, broers en zussen zal moeten missen. Bovendien vreest u er geen werk en onderdak te vinden.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Marokko een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van familiale en economische aard zijn. Zo vreest u dat u uw familie zal missen en dat u in Marokko geen werk zal vinden door de armoede die er heerst (CGVS, p.8). Deze problemen situeren zich geheel in de familiale en economische sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. Uw vrees om werkloos te zullen blijven en niemand te hebben om op terug te vallen (CGVS, p.8), lijkt bovendien twijfelachtig. Zo is er vooreerst de vaststelling dat u reeds professioneel actief bent geweest in Marokko (CGVS, p.6). U zou vijf jaar lang occasioneel gewerkt hebben als seizoenarbeider en actief zijn geweest in de bouwsector (verklaring DVZ, vraag 12). Bovendien bent u taalvaardig. U spreekt perfect het

Berbers, het Arabisch en hebt enige kennis van het Frans (vragenlijst DVZ, vraag 2). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u, een man van dertig jaar die geen melding maakt van gezondheidsproblemen, niet aan werk zou kunnen geraken.

Evenmin aannemelijk is uw vrees om geen onderdak te vinden. Zo verklaart u zelf dat u na het vertrek van uw familie een huis huurde in Tanger (CGVS, p.7), wat er op wijst dat u zelfstandig genoeg bent om zich op de huurmarkt te begeven alsook om daartoe de nodige financiële middelen te vergaren. Hiernaast verklaart u dat uw zus Sanaa, haar echtgenoot en kinderen in Marokko wonen (CGVS, p.7). Dat ze drie kinderen zou hebben, maakt het volgens u moeilijk om bij haar in te trekken (CGVS, p.8). Hoewel het CGVS niet betwist dat dit mogelijks niet evident is, geeft u voorts geen enkele reden op waarom uw zus zich in dergelijke situatie niet minstens tijdelijk over u zou kunnen ontfermen.

Verder dient nog te worden gewezen op de objectieve vaststelling dat u pas na meer dan vijf jaar besloot om asiel aan te vragen. U verklaart dat u in augustus 2011 in België aankwam (CGVS, p.4). Gevraagd waarom u vijf jaar lang wachtte om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u pas na uw opsluiting in het gesloten centrum vernam dat deze procedure bestaat (CGVS, p.9). U verklaart nochtans in 2013 naar het gemeentehuis van Sint-Jans-Molenbeek te zijn gestapt voor verblijfsdocumenten (CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u er niet zou zijn ingelicht over de mogelijkheden om uw verblijf in België te legaliseren en de mogelijkheid om hier asiel aan te vragen, of dat u later niet zelf zou hebben onderzocht welke mogelijke procedures er voorhanden zijn. Dat u aldus vijf jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, wijst niet onmiddellijk op een nood aan internationale bescherming. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u pas asiel aanvraag nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u voorzien was. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze asielaanvraag louter bedoeld was om een nieuwe poging tot repatriëring te vrijdelen.

U legt geen documenten neer.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Brussel. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en vermag bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikelen 48/3, 48/4 en 57 bis van de wet van 15 december 1980;

- artikel 1(A)2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

- beginselen van Behoorlijk Bestuur.

- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

- het algemene principe van recht van gewettigd vertrouwen van de burger ten opzichte van de overheid (algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

- het beginsel van rechtszekerheid".

Verzoeker heeft geen familie in Marokko, met uitzondering van een zus. Zijn vader, zijn moeder, zijn twee zussen en zijn broers zijn in België en de meeste van hen hebben de Belgische nationaliteit. Zijn verloofde is toegestaan om in België te verblijven. Hij stelt dat hij geen hulp zou krijgen in Marokko (CGVS-vragenlijst, stuk 6, p. 1; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 8). Hij stelt dat hij behoort tot de sociale groep van Marokkanen die vanuit het buitenland terugkeren naar Marokko en citeert uit een rapport "Retour des migrants irréguliers au Maroc: Quelle politiques de réintégration?" van Institute for Public Policy Research van juni 2013 (verzoekschrift, stuk 2). Hij meent dat hij ernstig kan worden getroffen door sociale en economische discriminatie. Hij verwijst naar zijn strafblad en vreest dat hij zal worden uitgesloten van de arbeidsmarkt in Marokko en van de Marokkaanse samenleving.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt

aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zou behoren tot een specifieke sociale groep, zoals bedoeld in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. De groep van terugkerende Marokkanen met een strafblad naar Marokko voldoet immers niet aan de voorwaarde dat zij een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Het betoog in het verzoekschrift dat zich losjes steunt op een rapport van juni 2013 over de terugkeer van illegale migranten in Marokko, laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker zou behoren tot een specifieke sociale groep en hierdoor vervolging zou kunnen vrezén. Verzoekers overige problemen ontberen ook een voldoende ernst.

De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van familiale en economische aard zijn. Zo vreest u dat u uw familie zal missen en dat u in Marokko geen werk zal vinden door de armoede die er heerst (CGVS, p.8). Deze problemen situeren zich geheel in de familiale en economische sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.”

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker met voorgaande betoog evenmin heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. Uw vrees om werkloos te zullen blijven en niemand te hebben om op terug te vallen (CGVS, p.8), lijkt bovendien twijfelachtig. Zo is er vooreerst de vaststelling dat u reeds professioneel actief bent geweest in Marokko (CGVS, p.6). U zou vijf jaar lang occasioneel gewerkt hebben als seizoenarbeider en actief zijn geweest in de bouwsector (verklaring DVZ, vraag 12). Bovendien bent u taalvaardig. U spreekt perfect het Berbers, het Arabisch en hebt enige kennis van het Frans (vragenlijst DVZ, vraag 2). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u, een man van dertig jaar die geen melding maakt van gezondheidsproblemen, niet aan werk zou kunnen geraken.

Evenmin aannemelijk is uw vrees om geen onderdak te vinden. Zo verklaart u zelf dat u na het vertrek van uw familie een huis huurde in Tanger (CGVS, p.7), wat er op wijst dat u zelfstandig genoeg bent om zich op de huurmarkt te begeven alsook om daartoe de nodige financiële middelen te vergaren. Hiernaast verklaart u dat uw zus Sanaa, haar echtgenoot en kinderen in Marokko wonen (CGVS, p.7). Dat ze drie kinderen zou hebben, maakt het volgens u moeilijk om bij haar in te trekken (CGVS, p.8). Hoewel het CGVS niet betwist dat dit mogelijks niet evident is, geeft u voorts geen enkele reden op waarom uw zus zich in dergelijke situatie niet minstens tijdelijk over u zou kunnen ontfermen.

Verder dient nog te worden gewezen op de objectieve vaststelling dat u pas na meer dan vijf jaar besloot om asiel aan te vragen. U verklaart dat u in augustus 2011 in België aankwam (CGVS, p.4). Gevraagd waarom u vijf jaar lang wachtte om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u pas na uw opsluiting in het gesloten centrum vernam dat deze procedure bestaat (CGVS, p.9). U verklaart nochtans in 2013 naar het gemeentehuis van Sint-Jans-Molenbeek te zijn gestapt voor verblijfsdocumenten (CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u er niet zou zijn ingelicht over de mogelijkheden om uw verblijf in België te legaliseren en de mogelijkheid om hier asiel aan te vragen, of dat u later niet zelf zou hebben onderzocht welke mogelijke procedures er voorhanden zijn. Dat u aldus vijf jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, wijst niet onmiddellijk op een nood

aan internationale bescherming. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u pas asiel aanvraag nadat er een tweede repatriëring naar Marokko voor u voorzien was. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze asielaanvraag louter bedoeld was om een nieuwe poging tot repatriëring te verijdelen.

U legt geen documenten neer.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een laissez-passer uitgereikt door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Brussel. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan en vermag bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen."

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het (ongeloofwaardige) asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizendzeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP